

Czasy pogan - cz.I

Według Pisma Świętego świat ludzkości składa się z dwóch grup ludzi, mianowicie z Żydów i pogan. Między nimi znajdujemy wiele podziałów na rasy. Są czarne, białe, żółte i czerwone rasy, lecz nie kolor stanowi różnicę między Żydami i Poganami, jest nią dziedziczność. Żydzi są potomkami Abrahama przez jego syna Izaaka, resztę ludzkości stanowią poganie nie pochodzący od Abrahama przez Izaaka. Prawdą jest, że Arabowie są potomkami Abrahama, lecz nie z Izaaka; pochodzą oni z Ismaela, brata Izaaka i Ezawa, wnuka Abrahama. Są semitami, lecz nie Żydami czyli Izraelitami.

Bóg postępował w specjalny sposób z tymi, którzy byli potomkami Abrahama przez Izaaka. Jako swój lud wyprowadził ich z niewoli egipskiej i zawarł z nimi przymierze, dając im Mojżesza za pośrednika. Z braku wiary dozwolone im było tułać się po puszczy przez czterdzieści lat, ale pod przewodnictwem Jozuego przyprowadził ich Bóg do Chanaanu, Ziemi Obiecanej i dopomógł im przepędzić Chananejczyków, dał im tę ziemię na wieczne dziedzictwo.

Jozue był ostatnim z ich narodowych przywódców. Po jego śmierci Izraelici byli rządzeni przez sędziów, których od czasu do czasu Bóg powoływał, by wybawić Izraela od nieprzyjaciół, którzy stale im zagrażali. Pod koniec okresu sędziów Izraelici domagali się króla, który by nimi rządził. Pragnęli być jak inne narody na ziemi. Bóg uwzględnił ich życzenie i zlecił Samuelowi namaścić na ich pierwszego króla, Saula.

Ale Saul nie pozostał wiernym Bogu, został więc odrzucony jako reprezentant Pański w panowaniu nad Izraelem. Na jego miejsce został pomazany Dawid. Objął on panowanie nad narodem po śmierci Saula. Dawid był wiernym sługą Pana, który odnosił się do niego jako do „męża według serca” Jego. Rzecz, którą Dawid pragnął uczynić, było zbudowanie „domu dla Pana”, świątyni, w której Izraelici mogliby mieć łączność z Panem. Dotychczas temu celowi służył przybytek, który zbudowano jeszcze za czasów Mojżesza.

Dawid powiedział prorokowi Natanowi o tym pragnieniu, lecz Pan wdał się w tę sprawę i przez proroka powiedział Dawidowi: „*Tak mówi Pan Zastępów: Jam ciebie wziął z owczarni od owiec, abyś był wodzem nad ludem moim, nad Izraelem. I byłem z tobą wszędy, gdziekolwiek chodził, i wygładziłem wszystkie nieprzyjaciół twoje przed tobą, i uczyniłem ci imię wielkie, jako imię wielkich ludzi, którzy są na ziemi. I postanowię miejsce ludowi memu izraelskiemu, i wszczepię go, iż będzie mieszkał na miejscu swym, i nie będzie więcej*

poruszony, ani go więcej synowie nieprawości trapić będą, jako przedtem. Ode dnia, któregom postanowił sędzie nad ludem moim izraelskim; i dam ci odpocznienie od wszystkich nieprzyjaciół twoich. Przetoż opowiadać Pan, że on sam tobie dom zbuduje. Gdy się wypełnią dni twoje, i zaśniesz z ojcy twoimi, wzbudzę nasienie twoje po tobie, które wynijdzie z żywota twego, a umocnię królestwo jego; On zbuduje dom imieniowi memu, a Ja utwierdzę stolicę królestwa jego aż na wieki. Ja mu będę za ojca, a on mi będzie za syna, który gdy wystąpi, skarzę go różgą ludzką i plagami synów człowieczych. Lecz miłosierdzie moje nie będzie odjęte od niego, jakom je odjął od Saula, któregom odrzucił przed twarzą twoją. I będzie utwierdzony dom twój, i królestwo twoje aż na wieki przed tobą, a stolica twoja będzie trwała aż na wieki” - 2 Sam. 7:8-16.

DOM DAWIDA - WIECZNĄ SPUŚCIZNĄ

Niektórzy następcy Dawida na tronie izraelskim byli niewierni. Nawet Salomon, syn jego, który nastąpił po nim, nie pozostał wierny Panu, a po jego śmierci naród został rozdzielony na dwa królestwa. Mniejsze z nich, którego stolica znajdowała się w Jeruzalemie, było rządzone przez wnuka Dawida. Betel było centrum drugiego królestwa, znanego jako królestwo dziesięciu pokoleń. Było ono rządzone przez człowieka imieniem Jeroboam, który, gdy życie jego stało się zagrożone przez Salomona, uciekł dla bezpieczeństwa do Egiptu (1 Król. 11:40). Gdy Salomon umarł, Jeroboam powrócił z wygnania i stał się władcą nad dziesięcioma pokoleniami, a syn Salomona Roboam rządził nad pozostałymi. Ani Jeroboam, ani jego następcy nie byli wierni Panu i z czasem Pan dozwolił, aby to królestwo dziesięciu pokoleń było pokonane przez Assyryjczyków. Wielu z jego ludu zostało zabranych do niewoli w Assyrii.

Niektórzy zaś potomkowie Roboama próbowali, jak tylko mogli, służyć Panu i rządzić ludem zgodnie z Jego Przykazaniami, lecz większość tych królów była niewierna i po pewnym okresie czasu południowe królestwo Judy dostało się pod panowanie Babilonii, a większość ludności, włączając resztki z królestwa dziesięciu pokoleń, którzy nie udali się do Assyrii, byli wzięci w niewolę do Babilonii.

Kulminacja tych wydarzeń miała miejsce w 606 roku przed Chrystusem, chociaż ludność tego małego narodu utraciła swą niepodległość kilka lat przedtem, kiedy Joakim wprowadzony został na tron królewski przez władcę Egiptu. Rząd egipski zaczął opodatkowywać ludność izraelską. Następnie Nabuchodonozor wyparł króla egipskiego i przejął kontrolę nad krajem, Izraelici

nigdy już nie odzyskali swej niepodległości. W 606 roku przed Chrystusem Sedekiasz został zdetronizowany, a ludność została uprowadzona do trwającej siedemdziesiąt lat niewoli do Babilonii.

„KTÓRY MA PRAWO”

Bóg przez proroka Ezechiela wypowiedział proroctwo odnoszące się do obalenia ostatniego króla izraelskiego, które brzmi: „A ty, nieczysty bezbożniku, księciu izraelski! którego dzień przychodzi, gdy nieprawość skończona będzie. Tak mówi panujący Pan: Zdejm tę czapkę, a zrzuć tę koronę, która już nigdy takowa nie będzie; tego, który w poniżenie przyszedł, wywyższę, a wywyższonego poniżę. Wniwecz, wniwecz, wniwecz ją obróć, czego pierwaj nie bywało, aż przyjdzie ten, co do niej ma prawo, któremu dał” – Ezech. 21:25-27.

Pan obiecał Dawidowi, że królestwo jego będzie trwało na wieki (2 Sam. 7:16); tyczą tego także słowa, które Pan wypowiedział: „aż przyjdzie Ten, co ma prawo do niego”. Kim jest ten, któremu stolica Dawidowa została obiecana i w rzeczywistości należy się? On nie będzie znaleziony dziś między rządzącymi w państwie Izraela. Nie jest nim nikt inny jak ukrzyżowany, zmartwychwstały i uwielbiony Jezus Chrystus.

Ten fakt jest jasno potwierdzony przez anioła Gabriela, który zwiastował Marii, iż stanie się matką Mesjasza. Anioł rzekł do niej: „Nie bój się, Mario! albowiem znalazłaś łaskę u Boga. A oto poczniesz w żywocie i porodzisz syna, i nazwiesz imię jego Jezus. Ten będzie wielki, a Synem Najwyższego będzie nazwany, i da mu Pan Bóg stolicę Dawida, ojca jego. I będzie królował nad domem Jakubowym na wieki, a królestwu jego nie będzie końca” – Łuk. 1:30-33.

Proroctwo Izajasza odnoszące się do narodzenia Jezusa podkreśla ten sam fakt dotyczący stolicy Dawidowej. Cytujemy: „Albowiem dziecię narodziło się nam, a syn dany jest nam; i będzie panowanie na ramieniu jego, a nazwią imię jego: Dziwny, Radny, Bóg mocny, Ojciec wieczności, Księżę pokoju. A ku rozmnożeniu tego państwa i pokoju, któremu końca nie będzie, usiądzie na stolicy Dawidowej, i na królestwie jego, aż je postanowi i utwierdzi w sądzie i w sprawiedliwości, odtąd aż na wieki. Uczyni to zawistna miłość Pana zastępów” – Izaj. 9:6-7.

NADZIEJA IZRAELA

Ta i inne obietnice Boże zapewniające Izraelitów, że Bóg przyśle im wielkiego Władcę, który zasiądzie na stolicy Dawidowej, tchnęły w bogobojnych mężów tego narodu nadzieję, która przechodziła z pokolenia na pokolenie, mimo różnych przeżyć i tragicznych doświadczeń tego małego, a w rzeczywistości wielkiego narodu. Po niewoli Babilońskiej przyszła zależność od cesarstwa Medo-Persji, potem cesarstwa Grecji, a potem

cesarstwa rzymskiego. Gdy Jezus się narodził i głosił im o królestwie Bożym, Izraelici byli wasalami Rzymu.

Z powodu wrogości ze strony religijnych przywódców większość Izraelitów odrzuciła Jezusa jako przyobiecane-go Mesjasza, lecz niektórzy przyjęli Go i poszli za Nim, ale nawet i ci jasno nie rozumieli ważności Jego posłannictwa. Wierzyli, iż jest tym wielkim królem obietnicy, że przyszedł, by ich wyswobodzić, lecz ich wyrozumienie tego wyswobodzenia było ograniczone, jak wskazuje pytanie, które uczniowie postawili Jezusowi po Jego zmartwychwstaniu. Pytali:

„Panie! Izali w tym czasie naprawisz królestwo izraelskie?” – Dzieje Ap. 1:6.

Pytanie to wykazuje, że uczniowie mieli na myśli położenie narodu izraelskiego, zniewolonego przez Rzym. Wiedzieli, że od czasu niewoli babilońskiej Izrael nie był wolnym narodem, chociaż Żydzi wyzwolili się z tej niewoli, nadal pozostali narodem zależnym od Medo-Persji, potem Grecji i Rzymu. Starali dowiedzieć się od Jezusa, kiedy znowu będą mieć swój własny rząd, by decydować o swych własnych sprawach, jak czynili to przed zdetronizowaniem króla Sedekiasza w roku 606 przed Chrystusem.

CHWALEBNE OBIETNICE

Bóg sprawił przez swych proroków, by przepowiedzieli o Izraelu i świecie wiele nadzwyczajnych rzeczy, które Mesjasz miał spełnić. Miał oddać swe życie, by wykupić ludzkość od śmierci. Gdy już tego dokonał, apostołowie zaczęli to powoli rozumieć, ale pełny sens planu Bożego względem wyswobodzenia potomstwa Adamowego spod grzechu i śmierci było rozpoznane dopiero po zesłaniu Ducha Świętego.

Bóg obiecał, że podczas drugiego przyjścia Jezusa Chrystusa na ziemię będzie ustanowiony trwały i uniwersalny pokój, i że wszystkie narody będą się cieszyć bezpieczeństwem, które królestwo Mesjasza zapewni wszystkim, którzy podporządkują się jego sprawiedliwym prawom. Czytamy: „A ku rozmnożeniu tego państwa i pokoju końca nie będzie”. Oznacza to, że będzie pokój między narodami i wewnątrz narodów. Zapanuje społeczny i rodzinny pokój, a co najważniejsze, będzie pokój między Bogiem i ludźmi, bez którego ludzkość w dalszym ciągu znajdowałaby się w chaosie, cierpieniu i śmierci.

Bóg obiecał, że w Jego królestwie połknie On śmierć w zwycięstwie i otrze łzę z każdego oblicza. Zapewne uczniowie pamiętali te i inne chwalebne obietnice mesjanistyczne, ale nie mogli wyobrazić sobie, jak i kiedy będą one wypełnione. Pragnęły tylko dowiedzieć się, kiedy Jezus wyswobodzi ich naród spod jarzma rzym-

skiego i przywróci im ich utracone królestwo. Przyjąwszy Jezusa jako swego Mesjasza wierzyli, że będzie On Królem tego odrodzonego królestwa, a z różnych Jego obietnic żywili nadzieję uczestniczenia w jakimś oficjalnym zakresie w tym rządzie.

ZNAKI JEGO PRZYJŚCIA

W różnych okolicznościach Jezus wskazywał apostołom, że musi ich opuścić na pewien czas, a później powróci. Z powodu wydarzeń poprzedzających Jego ukrzyżowanie apostołowie byli zaniepokojeni tym, że ich pozostawi. Poszli do Niego, by się dowiedzieć, jak oni będą mogli rozpoznać Jego powrót i drugie przyjście. Na Górze Oliwnej mówili do Jezusa:

„Powiedz nam, kiedy się to stanie i co za znak przyjścia (obecności - tłum. Diaglott) twego i dokonania świata?” - Mat. 24:3.

Uczniowie wnioskowali, że o ile odejście, by później powrócić, ta sama sytuacja będzie miała miejsce, dlatego pragnęli wiedzieć, jaki znak lub znaki będą świadczyć o Jego powrocie.

W odpowiedzi na to pytanie Jezus wymienił swoim uczniom wiele znaków. Jednym z nich było „*ucisnienie narodów z rozpaczą*”, iż ludzie drętwieć będą przed strachem (Łuk. 21:25-26). Ewangelista Mateusz, pisząc o tym znaku danym przez Jezusa, stwierdza, że wówczas będzie wielki ucisk, tak srogi, że gdyby nie były skrócone one dni, nie byłoby zbawione żadne ciało (Mat. 24:21-22). Obecne pokolenie jest świadkiem wypełniania się tego proroctwa, ponieważ obecnie ucisk między narodami jest tak srogi, że zagraża istnieniu rasy ludzkiej.

INNY ZNAK

Jak zauważyliśmy, Jezus dał wiele znaków, po których lud Jego będzie mógł poznać czas Jego wtórej obecności. Jeden ze znaków odnosi się do stanu narodu Izraelskiego. Jezus powiedział: „*Jeruzalem będzie deptane od pogan*” - Łuk. 21:24. Czasy pogan w proroctwach oznaczają okres czasu, w którym naród żydowski nie będzie posiadał własnego, niezależnego państwa. Wyrażenie „*Jeruzalem będzie deptane od pogan*” odnosi się do żydowskiego ustroju, narodu jako całości tak, jak słowo „Washington” jest często używane na oznaczenie rządu Stanów Zjednoczonych, a Londyn oznacza rząd brytyjski. Zatem kiedy Jezus powiedział, że „*Jeruzalem będzie deptane przez pogan*”, znacząco to, że cały naród będzie pod ich panowaniem, aż Czasy Pogan się wypełnią.

Jak powiedzieliśmy, Pan dał wiele obietnic narodowi izraelskiemu. Według nich mieli powrócić do swej włas-

nej ziemi, Ziemi Obiecanej. Duch Pański miał być na nich wylany. W królestwie Mesjasza ich umarli mieli być wskrzeszeni, przywrócenie do życia i zdrowia. Jezus nie mówił, że te błogosławieństwa miały na nich spłynąć przed końcem Czasów Pogan. Powiedział On, że kiedy Jeruzalem nie będzie już deptane przez pogan, będzie oznaczało, że Czasy Pogan się skończyły, co stanowi jeden z ważnych znaków Jego wtórej obecności na ziemi.

Proroctwa wskazują, że okres, do którego Jezus stosował nazwę „Czasy Pogan”, miał trwać 2520 lat. Dowiadujemy się o tym z 3 Mojż. 26:17-18, gdzie czytamy: „*I postawię twarz moją przeciwko wam, i porażeni będziecie od nieprzyjaciół waszych, i panować będą nad wami, którzy was mają w nienawiści, i będziecie uciekali, choć was nikt gonić nie będzie*”. Dowiadujemy się o karaniach wymierzonych przez Pana temu narodowi w czasie poprzedzającym ich niewolę w Babilonii. Dalej to proroctwo brzmi: „*A jeśliż ani tak nie usłuchacie mię, przydam siedem kroć więcej karania dla grzechów waszych*”.

To „siedem kroć więcej” jest w rzeczywistości proroctwem czasu. Oparte ono jest na starożytnym roku żydowskim składającym się z 360 dni, w którym każdy symboliczny dzień jest liczony jako rok. Byłby to okres 2520 lat. Rozpoczął się on, kiedy Żydzi byli wzięci do niewoli Babilońskiej w 606 roku przed Chrystusem. Zakończeniem tego okresu 2520 lat byłby rok 1914. Był to rok, w którym rozpoczęła się pierwsza wojna światowa. Przyniosła ona w efekcie sposobność powrotu narodu izraelskiego do ziemi i odbudowania jego państwa.

W 1918 roku obwieszczono deklarację Balfoura - od nazwiska angielskiego dyplomaty Jamesa Arthura Balfoura (zm. 1930). Otworzyła ona Palestynę dla masowej migracji czyli powrotu Żydów. Została potwierdzona później mandatem Ligi Narodów, przekazującym zarząd nad Palestyną w ręce Wielkiej Brytanii. Dzięki temu naród żydowski mógł powrócić na drogę prowadzącą do wolności. Chociaż wiele trudnych doświadczeń stało na przeszkodzie, to wydarzenia wynikłe z pierwszej wojny światowej doprowadziły do ustanowienia Państwa Izraelskiego w roku 1948, a to znacząco koniec deptania Żydów przez pogan.

Dziś Izrael jest wolnym narodem. Państwo Izrael jest niepodległe i nie składa nikomu żadnych danin. Tak jak wszystkie inne narody ziemi, Izrael przechodzi przez okres wewnętrznych i zewnętrznych trudności. Otoczony jest nieprzyjaciółmi, ale mimo to nie jest poddany żadnemu narodowi, lecz jest członkiem największej grupy narodów, które starają się współdziałać w celu osiągnięcia pokoju. Innymi słowy, zamiast być deptanym przez pogan, Izrael jest teraz jednym z wolnych narodów świata.

Zajmowanie tego stanowiska między narodami w

wypełnieniu Jezusowego proroctwa zawiera myśl o egzystencji narodów pogańskich, mimo iż czasy pogan się skończyły. Jezus powiedział, iż to będzie częścią wypełnienia się planu Bożego, kiedy Jeruzalem już więcej nie będzie deptane przez pogan. Wolne państwo Izrael nie jest jeszcze królestwem Mesjasza; w tym oczekiwanym królestwie Jezus będzie Głową, a przywróceniu Starożytni Godni będą Jego ludzkimi przedstawicielami na ziemi.

Jezus nie mówił, że czasy pogan będą skończone, kiedy Królestwo Mesjańskie rozpocznie swoje istnienie przez zmartwychwstanie Starożytnych Godnych. Powtarza-

my, że On tylko powiedział, że Jeruzalem nie będzie więcej deptane przez pogan i to chwalebne proroctwo obecnie wypełniło się. Izrael jest wolny, ma prawo decydowania o własnej przyszłości. To powinno wzmocnić naszą wiarę w proroctwa i ich dokładność.

[część II](#)

The Dawn 1971-8.

The Dawn
R-
„Straż”